

ΜΙΑ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Διήγημα

Στενή κατάστυν !» ἔλεγε συχνά περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκλογῆς ὁ κ. Γεώργιος Πλατῆς, ἐκ τῶν ἐμπειρωτέρων ἐκλογικῶν πρακτόρων τῆς ἐπαρχίας.

Τὰ δύο κόμματα ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσουν. Ἦδη εἶχεν ἀναδείξει καθέν τὸν υποψήφιόν του—ἡ ἐκλογὴ ἦτο ἀναπληρωματικὴ—καὶ προηλείβετο. Ἀλλ' αἱ δυνάμεις ἐκατέρωθεν ἦσαν σχεδὸν ἴσαι· τὸ νάποψανθῇ δὲ κανεὶς ὀριστικῶς περὶ τῆς νίκης τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου θὰ ἦτο πολὺ ριψοκίνδυνον.

Ἐννοεῖται ὅτι ἐν μέσῳ πάλης τόσῳ στενῆς, τρίτος υποψήφιος ἀνεξάρτητος δὲν εἶχε θέσιν. Αὐτὸς διὰ πανδήμου ἀποτυχίας θάπεδείκνυε ψευδῆ τὴν παροιμίαν ὅτι δύο διαμαχομένων ὁ τρίτος κερδίζει.

Ἐμενον λοιπὸν οἱ δύο· ὁ κύριος Μακροκέφαλος (Πέτρος ποτὲ Ἀντωνίου) υποψήφιος τῆς συμπολιτεύσεως, καὶ ὁ κύριος Δερδένης (Ἀνδρέας ποτὲ Διονυσίου) τῆς ἀντιπολιτεύσεως, φίλος ἄρα τοῦ ἡμετέρου Γεωργίου Πλατῆ, πάντοτε ἀντιπολιτευομένου, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἔλειπε νὰ ρίπτῃ τὸν καλὸν ὑπὲρ τοῦ υποψηφίου του λόγον καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς φανατικούς του ἀντιπάλους. Μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ ὁ κ. Περικλῆς Μουσιάδης, μετὰ τοῦ ὁποίου δικαπέντε ἢ εἰκοσι ἡμέρας πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ἐν ἀπόγευμα ὥραϊον τοῦ Αὐγούστου, ὁ Πλατῆς ἐκάθητο ἔξω ἐνὸς καφενεῖου ἐπὶ τῆς μικρᾶς Πλατείας, ὅπου ἐγένετο συνήθως ὁ περίπατος.

«Αἶ καὶ πῶς τὰ βλέπεις λοιπὸν τὰ πράγματα ;» τὸν ἠρώτησε, ροφῶν τὸν καφὲν καὶ παρακολουθῶν διὰ τῆς ἄκρας τοῦ πονηροῦ ὀφθαλμοῦ τοὺς περιπατητάς.

«Ἐγὼ καὶ τί ξέρω ;» ἀπήντησεν ὁ Μουσιάδης, ὁσφραίνόμενος μὲ περιπάθειαν δεσμίδα ἰάσμων· «τὸ χρέος μας θὰ κάνουμε καὶ ὅτι γίνῃ ἄς γίνῃ.

— Χμ ! δὲν περνοῦνε αὐτὰ 'ς ἐμᾶς, Μακροκεφαλέοι μου ! Τοῦ κάκου γυρεύετε νὰ μας ἀποκοιμήσετε, μμ !

— Γιατὶ νὰ σας ἀποκοιμήσουμε, Πλατῆ μου ; Θὰ κάμετε τὴν ἐνέργειά σας καὶ μεῖς πάλι τὴ δική μας.

— Καλὲ τὴ ἐνέργεια, δὲν βαρυνέσαι τώρα ! Ὁ δικός μας εἶνε βέβαιος...

— Ἀπὸ τὰ μαῦρα ;

— Ἐκεῖνο ποῦ σου λέγω. Καὶ μάλιστα ἀπορῶ...

— Ἀπορεῖς ; χά, χά...

— Ἀπορῶ, ἀλήθεια σου λέγω, πῶς ἓνας ἄνθρωπος σὰν κ' ἐσένα, ποῦ θέλει νὰ κάνῃ τὸν ἐξυπνο, υποστηρίξει αὐτὴ τὴ φορὰ βουλευτὴ ποῦ δὲ θὰ πάρῃ οὔτε χίλιους ψήφους.»

Ὁ Περικλῆς ἐξήλειψε τὸ μειδίαμά του. Εἶτε μὴ θέλων νὰ συζητήσῃ πρὸς ἄνθρωπον, εἰς κάθε λέξιν τοῦ ὁποίου διέκρινε τὴν ὑστεροβουλίαν, εἶτε, ὅχι τόσον ἐμπειρὸς αὐτὸς, μὴ διαδίδων τὸ στενὸν τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐνδομύχως θεωρῶν τὸν

υποψήφιόν του κινδυνεύοντα, ἀπήντησε μὲ ὕψος ἀποφασιστικόν :

«Νὰ σου 'πῶ, φίλε μου Πλατῆ. Τὸ Μακροκέφαλο ἐγὼ θὰ τὸν ψηφίσω μονάχα γιὰτ' εἶνε φίλος μου. Οὔτε σὸ κόμμα του ἔχω πεποίησι, οὔτε σὰ καλὰ ποῦ θὰ κάνῃ στὸν τόπο μας. Τὸ χρέος μου θὰ κάνω καὶ ἡ πιτύχη ἢ δὲν πιτύχη ἓνα λεφτὸ τσακισμένον δὲ δίνω.

— Καλὸ, καλὸ.

Ἀμ γι' αὐτὸ σοῦ λέω. Χίλια λόγια τώρα νὰ μου 'πῆς, Δερδένη δέ σου ψηφίζω ! Ἀδικὰ κοπιᾶσεις νὰ με πείσης.

— Καλ' ἐγὼ νὰ σε πείσω ; Μὴ γένοιτο ! Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Πλατῆς ὑπνέγηθη καὶ προφῆρων ἀκόμῃ τὴν τελευταίαν λέξιν, ἀψήρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἐχαιρέτισεν ἐδαφιαίως δύο κυρίας παρερχομένας. Ἦσαν ἀκριδῶς ἡ κυρία Δερδένη, ἡ σύζυγος τοῦ υποψηφίου, καὶ ἡ Λίτσα, ἡ δεσποινὶς θυγάτηρ του. Ἡ μήτηρ, μεσῆλιξ μελανεῖμων καὶ εὐτραφῆς, δὲν ἐπαρουσίαζε τίποτε ἀξιοπαρατήρητον, ἐκτὸς τοῦ ἐξόχως γλυκεροῦ μειδιάματος, μεθ' οὗ ἀντεχαιρέτα τοὺς ἐκλογεῖς. Ἀλλ' ἡ κόρη ἦτο ὁ τι ὥραϊον. Εὐλόγιστος ὑπὸ τὴν ἀπλὴν κυανῇν τῆς ἐσθῆτος, ὑψηλὴ, ἀνθηρὰ, μὲ χρυσῇν κυματίζουσαν κόμην, μὲ καστανοὺς εὐφῇ εἰς ὀφθαλμοὺς, περιέφερε τὴν νεότητά της καὶ τὴν καλλονὴν ἀνὰ τὴν πλατείαν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἀφέλειαν ἐκείνην τὴν ἀριστοκρατικὴν, τὴν ἀποπνεύσαν ἀέρα μεγαλείου πρὸ τοῦ ὁποίου κάμπεται κανεὶς καὶ μηδενίζεται.

Ὁ Μουσιάδης τὴν παρακολοῦθουσε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἦτο ὀλίγον ποιητής. Ἀπόδειξις ὅτι ἐν τῷ θυλακίῳ του εἶχεν ἤδη ἔτοιμον διὰ τὸ τυπογραφεῖον χειρόγραφον ποίημα, ἐξυμνοῦν τὰς ἀρετάς τοῦ φίλου του υποψηφίου Μακροκεφάλου. Ὡς ποιητὴς λοιπὸν θεώρει καθῆκόν του νὰ ἦνε εὐέξαπτος, μετεωροπαθὴς, τρυφερός καὶ νὰ λατρεύῃ τὴν καλλονὴν. Ἐπίσης δὲ ἀπαραίτητον καθῆκόν του θεώρει νὰ ἐκδιλοῖ τὰ αἰσθήματά του ταῦτα διὰ παντὸς τρόπου ὑπερβολικοῦ, προσηλώσεων, ρεμβασμῶν, στεναγμῶν καὶ ἐπὶ τέλους στίχων. Ἐκτὸς τῶν τελευταίων τούτων, ὅλα τὰ ἄλλα ὑψίστατο ἡδὴ καὶ ἡ Λίτσα παρερχομένη, ἀνύποπτος. Τὸ παρετήρησεν ὁ Πλατῆς καὶ ὑπερμειδίασεν.

«Ὡραῖο κοριτσάκι, αἶ !» εἶπε πρὸς τὸν ποιητὴν. «Ἄν σου τῶλεγε ἡ ἴδια, δὲν θὰ ἐψηφούσες τὸν πατέρα της ;

— Γι' αὐτὸ δὲν ξέρω !» ἀπήντησεν ὁ Μουσιάδης καὶ παρεδόθη ἐκ νέου εἰς τὸν ρεμβασμὸν του, ὁσφραίνόμενος ἐπανειλημμένως τοὺς ἰάσμους του. Εἶχε μεγάλην εὐκολίαν, ποιητικὴν καθὼς εἶπομεν εὐκολίαν, εἰς τὸ νάναπλάσῃ ἐπὶ τῇ θεᾷ ἀντικειμένου τινός, εἰκόνας μελλούσης ἐπ' αὐτοῦ εὐτυχίας. Ὡς δὲ εἶχε πεποίησιν πολλὰν εἰς τὴν ὡραιότητά του καὶ εἰς τὴν εὐφυΐαν—διότι φεῦ ! οὔτε πλούσιος ἦτο οὔτε πολὺ νέος—τὰ ὄνειρά του ταῦτα

δὲν θεώρει καὶ ὅλως διόλου ὀπραγματοποιήτα. Πάντοτε διὰ τοῦτο, ὁσάκις παρεκινεῖτο νὰ ὄνειροπολήσῃ θριάμβους ἔρωτος ἢ ἄλλης εὐνοίας, ἐνεφώλευεν εἰς τὰ στήθη του συγχρόνως καὶ γλυκεῖά τις ἑλπίς, μὲ τὴν ὁποίαν, ὡς οἱ τέττιγες μὲ τὴν δρόσον, ἦτο ἱκανὸς νὰ ζήσει ἐπὶ ἐτη ὁ πτωχὸς ποιητής.

Ἀλλ' ὁ πονηρὸς Πλατῆς, ὁ ὁποῖος, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἔλεγε λαλῶν κατὰ τὰς περιστάσεις ἐξυκολοῦθει νὰ φρονῇ ἐνδομύχως ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἦτο στενὴ κατάστυν καὶ ὅτι μία ψήφος—ψῆφος μάλιστα σύρουσα δύο τρεῖς, φλυαροῦσα εἰς τὰ καφενεῖα ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ γράφουσα στίχους πολιτικούς—δὲν ἦτο διόλου εὐκαταφρόνητος, εἶδε τὸν ρεμβασμὸν αὐτὸν τοῦ Μουσιάδου μὲ χαρὰν πολλήν. Τάχιστα δ' ἐνεφώλευσε καὶ εἰς αὐτοῦ τα στήθη ἡ παραδοξοτέρα ἐλπίς, ἣν ἥλπισε ποτε ἀπὸ καταβολῆς ἑλληνικοῦ Συντάγματος πράκτωρ ἐκλογικός. . . Μισὴ λέξις θὰ ἦρκει, εἴσι μὲ τρόπον. Ἡ Λίτσα ἦτο τόσῳ ἐξυπνο κορίτσι !

✱

Μὴ ἦτο ὄνειρον ; μὴ ἦτο χίμαιρα ; Ἡ Λίτσα τὸν ἔδλεπε. . . Ἡ Λίτσα τῷ ὑπερμειδία. Τὸ παρετήρει εἰς ἐκάστην συνάντησιν καὶ ἐν τῇ μικρᾷ πλατείᾳ τοῦ περιπάτου θὰ εἶχον ἡδὴ συναντηθῇ ἕως εἰκοσάκις. Σύμπτωσις δὲν ἦτο βέβαια . . Ἡ Λίτσα ἀπόψε τῷ ἐξεδήλου ἔρωτα, ἔρωτα, ναί. Τὸ βλέμμα τοῦ ποιητοῦ, τὸ πυρπολῆσαν τὸς καρδίας, μόλις ἤξιώσε νὰ τὴν ἀτενίσῃ, καὶ ἐξήναψεν εὐθύς καὶ τὴν ἰδικὴν της. Ἀ, ὁ Μουσιάδης ἦτο εὐτυχής !

Τὰς ταχείας ταύτας ἐρωτικές κατακτήσεις, ὁ ποιητὴς ἐπεξήγει δια μιᾶς παραδόξου ἠθικοψυχικῆς θεωρίας. Ἐφρόνει ὅτι ἅμα ἐσυλογίζετο ἰδιαίτερος καὶ ὄνειροπλῆ μίαν γυναῖκα, τὸ βλέμμα του κατὰ τὸν προσδετισμὸν ἐξέχυνεν ἐν εἶδος ζωικοῦ μαγνητισμοῦ, πρὸς τὸ ὅποιον ἐκείνη ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ προσέξῃ. Ἡ προσοχὴ αὐτῇ, ἔλεγεν, ἦτο τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιτυχίας. Τὸ ἄλλο ἥμισυ, τὸ εὐκολώτερον, ὠφείλετο εἰς τὸ συμπαθὲς τοῦ σύνολον, εἰς τὴν κομψὴν του ἐνδυμασίαν, εἰς τὰ ἄνθη του, εἰς τοὺς στεναγμούς του καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τοὺς στίχους του—προσόντα πρὸ τῶν ὁποίων ἐκαυχᾶτο ὅτι δὲν ἐγεννήθη ἀκόμῃ ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας γυνή, ἱκανὴ νάντισταθῇ.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁμως, προκειμένου νὰ προσελκύσῃ τὴν ὡραιότεραν κόρην τοῦ τόπου, εὐδοκήσασαν νὰ τῷ φανῇ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τόσον καλὴ, εἶχε καὶ ἄλλο μέσον ἰσχυρότατον. Τὴν ὑποστήριξιν τοῦ υποψηφίου πατρός της, ἡ μᾶλλον, -διότι ὁ Μουσιάδης δὲν ἡγάπα πολὺ τὴν ἀκριβολογίαν,-τοῦ πατρός της υποψηφίου. Ἀρά γε ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνέργεια δὲν θὰ ἦτο τίλος εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς θυγατρὸς ; συχνάζων δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας τοῦ ἀναδραμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡδὴ μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ὁμόφρονος ἐκλό-

γέως, τοῦ φίλου δὲν θὰ εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν καμμίαν ἐσπέραν νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τὴν ὁμιλήσῃ; Αἱ, τίς οἶδε!

Ἐν τῇ ἐξημμένῃ κεφαλῇ του αὐτὰ τόρα ἀνεκύκλου ἐπιμόνως. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν τακερῶν βρεμμάτων τῆς Λίζας ἦτις τὸν ἠτένιζεν ἐν σιγῇ ὁλοὲν εὐγλωττοτέρῳ, αἱ συμπάθειαι του καὶ αἱ πεποιοῦσες του ἐκλονίζοντο ἐπικινδύνως. Ἡρχισεν νὰ βλέπῃ ὑπὸ νέαν ὄψιν τὰ πράγματα. Ἕνας ποιητὴς δὲν θέλει καὶ πολὺ. Ἐπειτα ἡ συμπάθεια τῆς Λίζας ἢ προφανὴς ἦτο γεγονός ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐδύναντο νὰ μεταβάλλωσιν ἄρδην τὴν παρούσαν του κατάστασιν· μὲ τοιαύτην λοιπὸν ἐλπίδα ἦτο πλέον φρόνιμον νὰ συλλογίζετο ἀνθρώπων ὡς τὸν Μακροκέφαλον, ὃ ὁποῖος καὶ ἂν ἐπετύγχανε—πράγμα ἀπίθανον!—οὔτε μίαν θέσιν τελωνειακοῦ ὑπογραμμάτεως δὲν ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ τῷ ἐξυσφάλιζε;

Κατόπι τοῦ τόσον εὐτυχούς περιπάτου, ἀφ' οὗ ἐννοεῖται ἀπῆλθε καὶ ἐκείνη, ὁ Μουσιάδης διπυθύνθη πρὸς τὸ καφενεῖον—τὸ ἴδιον ὅπου πρὸ δύο ἡμερῶν ἐκάθητο μετὰ τοῦ Πλατῆ—νὰ δροσίῃ τὰ χεῖλην του διὰ ποτηρίου ὕδατος. Ἐκεῖ ἔξω, ὑπὸ τὴν ἀναδεδραδα τῆς εισόδου, τὸν συνήντησεν ὁ τυπογράφος, ὁ ὁποῖος, Μακροκεφαλίστης ἐκ τῶν ἐνθέρμων καὶ νομίζων ὅτι ἐξασκεῖ κάποιαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ ἀφότου τῷ ἔμμενεν οὗτος χρεώστης δεκαπέντε δραχμῶν, τὸν ἠρώτησε διὰ τὸ ποῖνμα «ποῦ τοῦχε πῇ ἔδω καὶ τόσες ἡμέρες».

«Ναί, καὶ μένε,» ἀπάντησεν ὁ Μουσιάδης· «ἤθελα νὰ σοῦ το δώσω τέλος πάντων ἀπόψε· μὰ... ποῦ ἤθελα νὰ το διορθώσω ἀκόμα λιγάκι;

—Ἐλα γειά σου! ὅσῳ μπορεῖς καλλίτερο... δὲν πειράζει καὶ ἂν ἀργήσῃ δυὸ τρεῖς μέρες.

—Τὶ θὰ κάμῃ ἓνα ποῖνμα! εἶπε μὲ ἀδιαφορίαν ὁ Μουσιάδης.

—Δὲν κάνει τίποτα, τὸ ξέρω, μὰ ὅλο καλὸ εἶνε... Πές μου λοιπὸν νὰ σε χαρῶ ἐσὺ ποῦ εἶσαι στὰ πράγματα, πῶς πηγαίνει ἡ ἐκλογὴ;

—Ἀσχημα τὴν ἔχουμε, Παναγιώτη μου!

—Ἄ τί μου λές;

—Ἀκουσέ με!... Ἡ ἐνέργεια τῶν Δερβενιστῶν εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Ὅλα τὰ μέσα μεταχειρίζονται... θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα... μπά, καλὲ εἶνε ἀδύνατο νὰ πιάσουμε μετὰ χαρτωσιά... Καὶ τί νὰ σοῦ 'πῶ, χαρὰ 'ς τον ποῦ εἶνε τόρα μὲ τοὺς πολλούς.

—Χμ! καθὼς βλέπω ἐγύρισες τὸ φύλλο σὺρ Περικλῆ!

—Δὲν το γύρισ' ἀκόμα, μὰ θὰ το γυρίσω. Νὰ ἰδῇς πῶς θὰ διορθώσω καὶ τὸ ποῖνμα.

Καὶ δίδων χροιάν οἰονεῖ ἀστείαν εἰς τὸν τελευταῖον λόγον ὁ ποιητὴς, ὕψωσε τὸν γέλωτά του, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν τυπογράφον καὶ ἀπεμακρύνθη. Γνωστὴ φωνὴ τὸν ἔκραξε τότε κατ' ὄνομα. Ἦτο ὁ Πλατῆς καθήμενος ἐκεῖ εἰς τὴν σκιερὰν ἄκραν μὲ τρεῖς-τέσσαρας φίλους, Μακροκεφαλίστης καὶ Δερβενιστὰς ἀναμῖξ.

«Καλῶστον! κάθησε! Τὶ νέα; Ὁ δὲ πάρης τίποτα;

—Τίποτα, ὅχι εὐχαριστῶ.»

Καὶ ὁ Μουσιάδης ἐξηπλώθη ἐπὶ μίᾳ ἔδρας κατάκοπος, λελυμένος, ἀλλὰ μὲ τὴν

εὐφροσύνην ἐν τῇ ψυχῇ. Ἦσαν τὰ σκότη τῆς ἐσπέρας συνεπικνοῦντο. Ἡ αὐρα ἠρχισεν νὰ πνέῃ ἐκ τῆς θαλάσσης δροσερά, θωπευτικῇ. Ἐπὶ τοῦ ἀμαυροῦ στερεώματος οἱ ἀστέρες ἐσελάγιζον ἀραιοί. Καὶ ἀπέναντι ὁ ὀρίζων ἐπορφύρουτο προσημαίνων τὴν ταχεῖαν τῆς σελήνης ἀνατολήν. Ὁ ποιητὴς εἶχε παραδοθῇ κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς ρεμβασμούς... Τόρα ἀνέπασσε πῶς, ἀφ' οὗ τὰ πράγματα ἤθελον προχωρήσει ὅσον ἔπρεπε, θ' ἀπήγαγεν ἐκουσίαν τὴν ἐρωμένην του καὶ πόσιν θὰ ἐζήτηι κατόπι προῖκα παρὰ τοῦ πλουσίου πατρός, διὰ τὸν ἀναγκαστικὸν καὶ ἀναπόφευκτον τότε γάμον... Τὴν φαντασίαν τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοσοῦτου ἐδύνατο νὰ πυρακτώσῃ τὸ βλέμμα μίᾳς γυναικός! Μ' ὅλα ταῦτα ἐπρόσδεχν ὀλίγον καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν συζητήσιν, ἦτις ἐκορυφούτο βαθμυδὸν περὶ τὸν ἐκλογικὸν πράκτορα. Καὶ ὅταν εἰς τῶν Δερβενιστῶν, ἐξυμνήσας τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ ὑποψηφίου καὶ τὰ πολλὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας του, συνεκεφαλαίωσε θεωρῶν τὴν ἐκλογὴν βεβαίως τὴν, ὁ Μουσιάδης, ὅχι καὶ πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Πλατῆ, ἐκτύπησε τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ τραπέζιου καὶ ἀνεφώνησεν:

«Ἄ μὰ τὸ Θεὸ ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα!»

✱

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκυκλοφόρει ἀνὰ τὴν πόλιν τυπωμένον εἰς ἡμίφύλλον ἓν ποῖνμα ἐκλογικόν. Τὸ ὕψος ἐν γένει ἔμαρτύρει ὅτι ἦτο προϊόν τῆς μουσῆς τοῦ Μουσιάδου· ἀλλ' οἱ περισσότητες τοῦ ἀντέκρουον μετὰ δυνάμεως ἐπειδὴ τὸ ποῖνμα ἐξύμνει τὸν Δερβένην, ἐν ᾧ ἦτο μέχρι τοῦδε γνῶστος ὅτι ὁ ποιητὴς ὑπεστήριζεν αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν φίλον του Μακροκέφαλον. Εἰς τοὺς ἐρωτῶντας ὁ Μουσιάδης ἀπάντηα κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς ἄλλον ἀρνούμενος τὴν πατρότητα καὶ εἰς ἄλλον δικαιολογῶν αὐτὴν—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέτεινεν ὅχι ὀλίγον τὴν σύγχυσιν. Μόνον ἀπὸ τοῦ Πλατῆ δὲν ἐσκέφθη νὰ ποικύσῃ τίποτε.

«Τὸ ποῖνμα εἶνε δικό μου καὶ μὴν ἀκούς λόγια, τῷ εἶπε. Τὶ εἶχα νὰ κάνω; Ἦ λύρα πρέπει πάντα νὰ διερμηνεύῃ τὰ αἰσθήματα τῶν πολλῶν· ἀλλοιώτικα, λένε, ποιητὴς δὲν εἶσαι...»

—Ἔτσι ντέ!

—Φίλος μου εἶνε ὁ Μακροκέφαλος καλὸς καὶ ἀξίος· μὰ... σὰ δὲν τον θέλῃ ὁ τόπος τί νὰ του κάνω ἐγώ, στὸ θεό σου;

—Καλὲ δὲν εἶνε λόγος. καί... θὰ μας ψηφίσῃς κηόλα δὲν ἀμφιδάλλω.

Ἄ γι' αὐτὸ δὲν ξέρω!

Ἐχωρίσθησαν καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας συνήντησαν πάλιν.

«Μὴν τα ρωτᾷς καὶ μὴν τα γυρεύῃς» εἶπε πρὸς τὸν Μουσιάδην ὁ Πλατῆς. «Εἰς τὸ σαλόνι τοῦ Δερβένη χαλὰ ὁ κόσμος. Εἶσαι σὲ βεβαίως ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας. Τὸ ποῖνμά σου ἔκανε μεγάλο φθουρόρε.

—Καὶ ποῖος τοὺς εἶπε πῶς ἦταν δικό μου;

—Ἐλα τόρα! καὶμποῦσα ἐγὼ νὰ σὺ πάσω;

—Ἄ κακὰ ἔκανες, δὲν ἤθελα νὰ το μάθουν.

—Καὶ τί πειράζει; ποῖον τάχα ἔχεις χρεια, ποῖον φοβάσαι μαζί μας; μήπως δὲν μπορεῖς νὰ ἐκφράσῃς τὸ αἰσθημά σου, τὸ φρόνημά σου ἐλεύθερα; Ἀκούς ἐκεῖ. Ἄν ἤμουνα 'γὼ στὴ θέσι σου, θὰ πῆγαίνα καὶ στὸ σπῖτι τους. Ἐκεῖ—μέσα ὅλοι τους χαλνῶν τὸν κόσμο γιὰ σένα... καὶ ὁ κύριος Δερβένης, καὶ ὁ Γιάγκος, καὶ ἡ κυρία Ἀρτεμισία καὶ ἡ Λίζα καὶ ὅλοι. Ἐπιπιθυμοῦν πολὺ νὰ σε ἰδοῦν καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσουν.

—Ἀλήθεια;

—Ναὶ ἀδελφέ, μοῦ τῶπαν ρητῶς!

Αὐτὸ ἐζήτη καὶ ὁ Μουσιάδης, δημοσιεύων τὸ ποῖνμά του διωρθωμένον ὑπὲρ τοῦ Δερβένη, μὲ ὅλην τὴν ἐκπληξιν τοῦ τυπογράφου... Ἀμέσως λοιπὸν τὸ ἐσπέρας ἐφρόντισε νὰ εὔρῃ τὸν Πλατῆν διὰ νὰ ὑπάγουν, κατὰ τὴν ἐκφράσιν τοῦ τόπου, στὰ Δερβενέϊκα.

Ἡ οἰκία ἢ μᾶλλον τὸ μέγαρον τοῦ ὑποψηφίου παρίστα ὄψιν πανηγυρικὴν. Ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος ἡστραπτον φωτισμένα καὶ ὀλάνοικτα. Ὁ κόσμος ἀπετέλει δύο ρεύματα συνεχῆ, ἐν εἰσερχόμενον καὶ πλημμυροῦν τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς αἰθούσας καὶ ἄλλο ἐξερχόμενον, ἐκχυνόμενον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ζητωκραυγάζον. Ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα τοῦ ὀπισθίου κήπου, ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν τῆς εισόδου ἐμπρός, ἦτο κλειστὴ· διεφαίνοντο δὲ εἰς τὸ δάθος φανοὶ γαλακτόχροοι, ἀνημμένοι κυκλοειδῶς ὑπεράνω ὠραίου κισσίου. Εἰς τὸ προαύλιον ἐκαίοντο βεγγαλικά, ὠραίζοντα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν πῆρις σκηνογραφίαν καὶ τὸ μυρμηκῶν πλῆθος διὰ πολυχρόων λάμπσεων. Τὸ ὅλον εἶχε φαιδρὰν τὴν ὄψιν καὶ ἀξιοπρεπῆ. Τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου εὐτυχῶς δὲν ἐπέτρεπον οὔτε τὴν ἐκροὴν ρητινίτου, συνοδευομένου ἀπὸ σκωτάκια τηγανητὰ καὶ ἀπὸ μυρία παρατράγφδα, οὔτε τὰς πνιγνῆρας πυράς τῆς ρητινῆς καιομένης εἰς τὸ μέσον τῶν ὁδῶν, οὔτε τὸν ἐκκωφωτικὸν ἤχον τοῦ τυμπάνου, τοῦ συμπληροῦντος τὸ ἔργον τοῦ οἴνου.

Ὁ ὑποψήφιος, ὑψηλὸς καὶ εὐτραφὴς ἀνὴρ, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγαθωτέρου μειδιάματος, ἐδέχετο τὸν κόσμον του εἰς τὴν αἴθουσάν μαζί μὲ τὰς κυρίας, ὀρθίως πάντοτε καὶ εὐρισκόμενος ἐν συγκαίνω· νῖα μετὰ τοῦ παρακειμένου ὀματίου, ὅπου οἱ ἀνθρώποι τοῦ κόμματος, οἱ συνάδελφοι τοῦ κ. Γεωργίου Πλατῆ, εἰργάζοντο διὰ τὴν ἐκλογὴν. Ἐξηκολούθει ἀκόμη ἐν τῶν ἐπιπονωτέρων ἔργων, ἢ ἐπιθεωρησὶς τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου. Καθήμενοι οἱ κύριοι αὐτοὶ πέριξ εὐρείας τραπέζης, ἐχοῦσιν ἀντὶ παντός ἄλλου στολισμοῦ ἀντίτυπα τοῦ καταλόγου τούτου, ἐξεφώνουν κατὰ σεῖραν τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλογέων, φροντίζοντες νὰ σημειώσωσι διὰ κυανῆς μὲν μολυβδίδος τοὺς φίλους, δι' ἐρυθρᾶς δὲ τοὺς ἀντιθέτους. Ἐννοεῖται ὅτι μεταξὺ χιλιάδων ὀνομάτων καὶ πολλάκις ἀγνώστων, ἢ διάκρισις δὲν ἦτο εὐχερής· ὡς ἐκ τούτου πέριξ πολλῶν συνεκροτεῖτο θερμὴ καὶ πάντοτε κωμικὴ συζητήσις, περὶ τοῦ ἂν ἔπρεπε νὰ σημειώσωσι κόκκινο ἢ μπλάβο, ἐξάπτουσα τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ κινουῦσα τῶν ἄλλων τοὺς γέλωτας. Ἀλλὰ καὶ γόλα

ταῦτα ἡ ἐργασία προὔχεται μᾶλλον ἢ ἥττον ἀκριβῆς, καὶ εἶχον ἤδη φθάσει μέχρι τοῦ Μ. ἐφ' οὗ ἀπὸψε ἐδάδιζον ἀπροσκόπτως, ὅταν θύελλαν ἀληθῆ καὶ μακρὰν ἤγειρε τὸ ὄνομα τοῦ Μουσιάδου (Περικλέους τοῦ Ἰωάννου)

«Μπλάδο! μπλάδο!» ἀνέκραξαν δύο τρεῖς μετὰ χαρᾶς.

— Καλὲ τί μπλάδο; κόκκινο τόσο!

— Κόκκινο; Ἐκατάλαθα πῶς εἶσαι τοῦ χίλια ἕνα... Καλὲ σήμερα δὲν ἔβγαλε ἕνα παμῆλ ποῦ μας ὑποστηρίζει;

— Ποιὸς τῶπε; Δὲν εἶνε δικό του.

— Ὅχι δά, δικό του εἶνε

— Ἐνας φίλος τοῦ μοῦπε πῶς δὲν εἶνε δικό του.

— Κ' ἕνας ἄλλος μοῦπε πῶς εἶνε δικό του.

— Μπλάδο λοιπόν!

— Ὅσπε, κόκκινο!

— Δὲν ἤξερες, μπρὲ μάτια μου, τὸν κόσμον.

— Ἐδὼ δὲν τὸν ξέρεις καθόλου... Γιὰ νὰ σου πῶ, τὸ Μουσιάδην θά μου πῆς τώρα, ποῦ ὅσφ φίλο ἔχεις ἐλόγου σου τὸ Δερβέν, ἐκεῖνος ἔχει τὸ Μακροκέφαλο;

— Τὸν μούντζωσε.

— Ναί, τὸν μούντζωσε γιὰ τὰ μοῦτρά σου, ἔτσι νὰ θαρρῆς.

Ἡ συζήτησις παρετεινέτο οὕτως ἀνευ ἀποτελέσματος, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ὁ Πλατῆς. Ἡ παμπόνηρη φυσιογνωμία του ἐμεῖδία. Ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν καὶ εἶπε:

«Καλὲ γιὰ τὸ Μουσιάδην τῶγεσθε; Δικός μας εἶνε, δικός μας, μπλάδο.

— Ἐ, δὲν σας τῶλεγα;

— Τὶ δὲν μας τῶλεγε; Στάσου ντὲ νὰ ἰδοῦμε τί ξέρει καὶ ὁ Πλατῆς...

— Τὶ ξέρω λέει; νά, ἔδωγα ἔξω νὰ τον ἰδῆς. Μαζὶ ἤλθαμε καὶ ἐμεινε στὴ σάλα νὰ κομπλιμεντάρη τῆς κυρίας.

— Ἀ, ἔκαμαν πολλοὶ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ἐσπευσαν πρὸς τὴν θύραν. Εἶδον τῷ ὄντι τὸν ποιητὴν εἰς τὴν αἴθουσαν παρὰ τὸν ὑπερμεγέθη καθρέπτην, μὲ ἄνθος εἰς τὴν κομμιόδοχον, μὲ μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἀπαντώντα μὲ ὑποκλίσεις πρὸς τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι τὸν εἶχαν περιζῶσαι καὶ πολιορκεῖσαι διὰ φιλοφρονημάτων... Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόμματος ἐπέστρεψαν μὲ μεϊδιάμα πολυήμαντον εἰς τὰς θέσεις των καὶ ἐφ' ὧν των καταλόγων, ἀπέναντι τοῦ ὀνόματος τοῦ Μουσιάδου (Περικλέους τοῦ Ἰωάννου) ἐσύρθη μία κυανῇ γραμμῇ, μεγάλη καὶ θριαμβευτικῇ.

Ἡ δὲ ὑποδοχὴ τοῦ νεοφωτιστοῦ ἐκ μέρους τοῦ ὑποψηφίου ὑπῆρξε κολακευτικὴ καὶ ἐγκάρδιος. Αἱ κυρίαὶ μάλιστα τὸν καθυπεχρέωσαν. Τῷ εἶπαν ὅτι νεάζει, ὅτι εἶνε χαριέστατος, ὅτι γράφει στίχους λαμπροῦς, ὅτι ἡ ὑποστήριξις του καὶ ἡ φιλία του τὰς τιμὰς καὶ τὰς ἐνθουσιάζει, ὅτι διὰ τὸ ποῖμα του ἐκεῖνο δὲν εἶχον λόγους νὰ τον εὐχαριστήσωσι κτλ. κτλ. Ἡ δὲ Λίζα, μὲ περιπαθεῖς βλέμμα καὶ εὐγλωττον σιωπὴν ἐπιδοκιμάζουσα τοὺς λόγους των ἄλλων, τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν, ὅταν μετ' ὀλίγον ἠθέλησε νὰ καταβῇ μὲ τὰς ἐξαδέλφας τῆς εἰς τὸν κῆπον, αὐτὸν μόνον νὰ προσκαλέσῃ νὰ τὰς συνοδεύσῃ.

Ἄ, ὁ κῆπος! ὁ κῆπος! Πῶς ἐνετυπώθη εἰς τὴν πτωχὴν κεφαλὴν τοῦ ποιητοῦ κάθε του γωνία, κάθε του δίοδος, κάθε του θάμνος! Δὲν ἐδύνάτο νὰ ὄνειροπολήσῃ ὠραιότερον καὶ ποιητικώτερον μέρος ὡς σκηνὴν τῶν ἐρώτων του. Ἡ μυστηριώδης ἐκεῖνη σκιά, ἡ γκυκεῖα εὐωδία, ὁ τριγμός τοῦ γρύλλου, ὁ φωσφορισμός των πυγολαμπιδῶν, τὸ ρομαντικὸν κίσκι εἰς τὸ μέσον, ἡ δελήνη τοῦ Ἀλγούστου ἀνατέλλουσα ἀργὰ καὶ ἀργυροῦσα τὰ ὑψηλὰ φυλάσματα, ὅλα ἐκέντων τὴν ψυχὴν του πρὸς ἐνθουσιασμόν καὶ ὑπεξέκλειον τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἤρχισεν ἤδη νὰ αἰσθάνεται σοβαρὸν πρὸς τὴν ξανθὴν καλλονὴν, τὴν σιωπῶσαν καὶ στενάζουσαν πλησίον του... Ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν κῆπον ἐπὶ συνεχεῖς ἐσπέρας, ἐν ᾧ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπωτέρω ἀντήχει ὁ ἐκλογικὸς ἀναδρασμός, αὐτὸς εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰποχωρῇ μονήρης καὶ νὰ περιπλανᾶται... Ἐκεῖ συνήντα συχναῖς τὴν Λίζαν, κατερχομένην μὲ τὰς φίλας τῆς καὶ μὲ τὰς ἐξαδέλφας τῆς, διὰ νὰναπνεύσῃ ὀλίγον καὶ νὰ δροσισθῇ... Ἐκεῖ τῇ εἶπεν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ἐκεῖ τῇ ἐνεχείρισε μίαν ἀκροστιχίδα, ἐκεῖ τὴν ἐδεβαίωσεν ὅτι θάποθάνῃ ἂν δὲν ἦνε πεπωμένον νὰ ζήσῃ μαζί τῆς... Ἐκεῖνη δὲν ἀπῆντα τίποτε, τίποτε, αἰωνίως ρεμβώδης, αἰωνίως σιωπηλὴ. Ἀλλ' ἐντὸς τῶν καστανῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ἀνυψουμένων συχνὰ πρὸς τὸν ἐναστρὸν οὐρανόν, ἤφην τὸν πτωχὸν ποιητὴν νὰναγινώσκῃ ὅλον τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον ἐνέκλεισε δι' αὐτὸν τὸ παρθενικὸν τῆς στήθος... Φεῦ! πόσκις ἡ σιωπὴ δὲν ἐπλήγωσε βαθύτερον ἢ ὁ λόγος...

Καὶ ἡ ἐκλογή, φῶς μου, ἦτο στενὴ, κατὰστυν, ἡ δὲ ὑποστήριξις τοῦ ἐνθουσιασμένου Μουσιάδου πολὺ πλέον πολῦτιμος ἀπὸ τὸν ἔρωτά του.

✱

— Ζήτω τοῦ Δερβέν, ζήτω!

— Ζήτωωωωω...

Ζήτω τοῦ μάλιστα, εἶχε μείνει βουλευτῆς! Τὸ τελικὸν ἐξαγόμενον τῆς στενῆς πάλης, μετὰ μισίας κυμάνσεις ἀγωνιώδεις ἦτο ὅτι ὁ Δερβένης ἐπλεονοψήφει ὀριστικῶς κατὰ πέντε ψήφους τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀργὰ ἐγνώσθη ἡ νίκη αὐτῇ· ἀλλ' οἱ νικηταὶ δὲν ἔλειψαν νὰ ἔλθωσιν ἀθρόοι, νὰ πολιορκήσωσι τὴν οἰκίαν καὶ νὰναστατώσωσι τὴν πόλιν, διὰ τῶν φωνῶν, ὧν ζητωκραυγῶν καὶ τῶν πυροβολισμῶν των.

Ὁ Μουσιάδης ἦτο τρελὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του, μὰ τρελός. Ἡ ἐνέργειά τοῦ ἔφερε μέγα ἀποτέλεσμα... πέντε ψήφους, ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅσας διέθεσε βεβαίως ὑπὲρ τοῦ νέου τοῦ φίλου καὶ τοῦ νέου τοῦ ἔρωτος... τὴν ψῆφον τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν ἰδικήν του, τοῦ πατρὸς του καὶ δύο ἄλλων ἀκόμη ἀπομάχων γεροντίων τῆς γειτονίας του, τὰ ὁποῖα ἂν καὶ κωφὰ εἶχε συνειθίσει ἀνέκαθεν νὰ τον ἀκούουν... Ἄνευ αὐτοῦ τὸ ἀποτέλεσμα θά ἦτο ὑπὲρ τοῦ Μακροκέφαλου. Κρίμα σὲν καλὸ καὶ ἄξιον ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ποιὸς τοῦ εἶπε αὐτοῦ νὰ μὴν ἔχη κόρην τόσον ὠραίαν καὶ ἐρωτόληπτον, καὶ κῆπον τόσον μυστηριώδη καὶ ρομαντικόν;

Ὁ Μουσιάδης ἦτο τρελός ἀπὸ τὴν χαρὰν του, μὰ τρελός. Ἰδοὺ ὅτι ἤλθαν τὰ πράγ-

ματα εὐνοϊκά - ὁ ἔρωσ τοῦ εὗρισκε τροφήν, τὰ ὄνειρά του καιρὸν διὰ νὰ πραγματοποιῶσιν... Τρέχει ἄνω κάτω εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας εἶχε γίνει οἰκιακός· σφίγγει τὰς χεῖρας τῶν ἐκλογέων, φιλεῖ ἐπανειλημμένως τὸν Πλατῆν, αὐτοσχεδιάζει στίχους, προσφωνεῖ τὰ πλήθη, ζητωκραυγάζει. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐπιστρέφει εἰς τὰς κυρίας, ὅπου ἡ ἀδρά του ὀδυναμία. Πάντοτε ζητεῖ νὰ καθῇται πλησίον τῆς Λίζας διὰ νὰ τὴν φανερῇ.

«Σὰς συγχαίρω, σὰς συγχαίρω!» τῇ λέγει ὅσον εἰμπορεῖ τρυφερώτερα.

«Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολὺ», τῷ λέγει ἐκεῖνη ἀερίζομένη, μὲ τόνον ἐλαφρόν εἰρωνείας, τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ ὁ ποιητῆς· ἀπεναντίας

«Ἀχ! πόσον εἶμαι εὐτυχής» ἐπαναλαμβάνει.

«Καὶ γιὰτί;

— Γιὰτί! Νομίζετε λοιπὸν πῶς δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου ἡ ἐπιτυχία τοῦ πατέρα σας;

Καὶ κλίνων πλησίον εἰς τὸ οὖς τῆς, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι δὲν τοὺς ἐπρόσχευε κανεὶς «Ἀχ, πόσο σ' ἀγαπῶ, ἀγγελέ μου!» τῇ εἶπε.

Ἡ Λίζα ἐστράφη, κατὰ τὴν κοινὴν ἀλλ' ὀλίγον ἀκριβῆ παρομοίωσιν, ὡς νὰ τὴν ἐδάγκασεν ὀφρις.

«Ἰὰ νὰ σας πῶ, κύριε Μουσιάδην!» τῷ λέγει μετ' ἀποστροφῆς καὶ αὐστηρότητος. «Δὲν σας ἐπιτρέπω περὶ νὰ μου ξαναπῆτε τέτοιες σαχλαμάρες. Ἄν θέλετε τέτοια καὶ καλὰ, μπορεῖτε νὰ πᾶτε νὰ δρῆτε τῆς ὁμοίης σας. Ἄμá...

Καὶ χωρὶς νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν τῆς, ἀφῆκε τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον ἄφωνον, ἀπεσβολωμένον, καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἄλλους ὁμίλους ἐκλογέων, ἐρχομένων νὰ τὴν συγχαρώσιν. Ἐτόλμηνεν ἐκεῖνος νὰ τὴν παρακολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Εὐλύγιστος ὑπὸ τὴν ἀπλὴν κυανῆν τῆς ἐσθῆτα, ὑψηλὴ, ἀνθηρὰ, μὲ χρυσὴν κυματίζουσαν κόμην, μὲ καστανούς εὐφρεῖς ὀφθαλμούς, περιέφερε τὴν νεότητά τῆς καὶ τὴν καλλονὴν ἀνὰ τὴν αἴθουσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἀφέλειαν ἐκεῖνην τὴν ἀριστοκρατικὴν, τὴν ἀποπνεύσαν ἀέρα μεγαλείου, πρὸ τοῦ ὁποῖου κάμπεται κανεὶς καὶ μηδενίζεται. Τὴν ἔβλεπε καὶ τότε κατενόει ὅτι ἄδυσσος τὸν ἐχώριζε πλέον ἀπ' αὐτῆς.. Τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁποῖαν ἀφῆκεν ὁ ποιητῆς νὰ ριζοβολήσῃ ἐξεδίωξεν ἡ ἀπόγνωσις καὶ εἰς τὴν στιγμὴν τῆς τρελῆς του χαρᾶς εἰσῆλθεν αἴφνης εἰς τὴν στήθην του λυπὴ σιωπὴ καὶ μαῦρη...

Τὴν ὥραν ἐκεῖνην ἤλθον καὶ ἐστάθηναν ὀπισθὲν τοῦ δύο φίλοι, εἰς ἀπόστασιν ἐπιτρέπουσαν νὰκούῃ ἀρκετὰ εὐκρινῶς τὸν διάλογόν των:

«Ἰὰ ἰδὲς τὴν Λίζα χαρά. Νομίζεις πῶς θὰ πετάξῃ.

— Ἐχει δίκην ἡ καὶ μὲν. Νάξερεις ἐνέργετα ποῦ ἔκανε...

— Καλὲ τί μου λέ;

— Ἀμ τί θαρρεῖς; Αὐτὴ ποῦ βλέπεις ἐκεῖ, μπρὲ μάτια μου, εἶνε ὁ καλλίτερος κομματάρχης τοῦ πατέρα τῆς.